

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 07.

Dezső Ilona Anna: Téli kép

TÉLI KÉP

Dobrosi Andrea: Mintha még...

Mintha még a csónak lágyan ringana,
belém ivódva érne a nyári nap,
de csak jég ural köröttem fákat, patakot,
fojtának, mint víz alatt polipkarok,
most rám telepszik a csend harmóniája,
ahogy a gomba tapad rá a fára.
Hópelyhet morzsol tekintetem,
akár kukoricát parasztasszonyok,
s csak azt tudom, hogy szeretem,
csak azt tudom, hogy boldog vagyok.
Boldog, ki a szürkét azért is megveti,
aki, ha a tájat meg kéne festeni,
a szívét látná viszont a vásznon,
ki maga a téli fény, a karácsony,
mert nem lelheti ólálkodó bánat,
mert már a tudatba is belesápad.

Kutasi Horváth Katalin: Feled-tél

Hűvös, kimért a táj, lerí az elegancia,
Halvány pasztell színek neszeznek, s elsápadt fények.
Ridegen tartott lelkek, megfagyasztott remények
Sejlenek, míg belénk szorul a tolerancia.

A komorrá s magányossá szürkült léleksajka
Irigykedve vesztegel a cövekhez kötötten,
Része már a télnek, őszből itt felejtődöttlen,
Ülése alatt mesél árulkodó avarja.

Békésen pihenget, karcosan ijesztget a gally,
Néma üzenete felsérti kusza lelkedet,
Ráreccsen a tóra, s egyre karistolja eged,
Felszisszen a szenvedés, a ki nem mondott sóhaj.

Hóba burkolóznak hát szégyenlősen a bokrok,
Pőre fák nyúlnának új, tavaszi ruhájukért,
Egyelőre hálások lilás fénypalástukért.
Oly meseszerűvé lettek a tavaszi csokrok!

Visszaszorul a jég, de összenőhet újra még,
Elferdül az árnyék, furán eltorzulhat énünk,
Egy pillanatra feledtél, nehezül a lényünk,
Egymásra találásunk napja nem is volt oly rég!

Dobrosi Andrea: Ne csak a nyár...

Bűvölni, bájolni egyre,
látni, fehérbe hajol a táj,
hideget fésül a lélegzet belém,
szinte megfagy, megáll,
a patak lassan jégbe öltözik,
mint színész két jelenet között,
hópelyheket őriznek a fák,
akár ruhák a strasszot,
vagy templomok harangot,

most a díszlet jól öltözött,
a sejtelem fénylőn, lizstesen világlik,
telem szelíden takar,
amint sebeket fednek fáslik,
alattuk szépen gyógyul a var,

s én belevágom a géz alá,
meg a színpadon játszanék,
lágy imát lenget rám a kép:

ha ilyen a január, a február,
szökkenjen a szemembe még,
ahogy erdőben őzgidák,

ne csak a nyár gyöngyözze sugarát.

Kovács László (Kovycs59): Tél és patak

A téli tájban a nyugalom is vacog,
a talpam alatt ropognak a mínuszok.
A hó alatt csendben alszanak a magok,
megdermedt patak partján fagyott vízfodrok.

Mély csendben a tél szépsége ejtett foglyul,
fák ágairól csendesen zúzmara hull.
Belefagyok a kék ég jeges kékjébe,
a patak jég alá bújik hangtalanul.

Sóhajtva megadja magát ő a télnek,
láthatatlan vadak már tavaszt neszeznek.
Tél festett vásznán egyedül, árván állok,
jégkristályként a tájba beleolvadok.

Varga Katalin: Téli álom

Dérlepte ruhába, menyasszonynak öltöztek a fák.
Tél tábornok adott nekik csillogó, fehér ruhát.
Pihen a természet, nem hallani a vízcsobbanást.
Árva csónak gubbaszt, emlék a nyár esti varázs.
Álmodik az ég is, hűvöskéken tán emlékezik.
Várja az áldott napfényt, mikor minden színesedik.

**Mayer Zsó: Téli táj
(Tankák)**

vacogó folyón
üres csónak dermedten
leső tekintet
kopasz ágakon pihen
fehérbe bújt takaró

néma fagyos táj
parti remegő nádas
között bújkáló
alvó csönd lopakodik
hófehér szűz lepelre

Dittrich Panka: Téli táj (Haikucsokor)

kopasz ágakon
hópihe-csók zúzmarán
téli szenvedély

csillámlik a dér
tisztá fény tükörjégén
hallgatnak a fák

magányos a táj
távol csilingel a szél
befagyott folyón

jégágyban csónak
szilárdra ítélt lánc
enyhülésre vár

párás hajnalon
megpihennek a fények
hótakaróján

szendereg a táj
hólepel őrzi álmát
levélavarnak

sebes iramban
szótlánul mardos a szél
céltalan útján

kegyetlen hideg
angyali csillagokkal
fehér karácsony

Liszka Gyöngy: Bűbáj

Varázslatot űz a természet:
Álruhába bújt minden, mi él és lüktet.

Kócos zúzmara lehel csókot a tájra,
Táncol a fák kék jégkristálya,
Zenél az ezüstre fagyott patak
Csobogó, hűs, csalfa folyama,
Ütemére fordul a kopott csónak,
Öregesen és borongósan,
Szikráját szórja százezer pihe,
Mintha csillagfátyol hullana a mélybe,
Szívekben lobban a legtitkosabb láng:
Az örökké aranyló, vadízű Szabadság,
És ezt lükteti, pulzálja minden,
Mely titokként csendül a légben,
Ezt dalolja végtelen hosszan,

A természetből szívedbe lopottan,
És újra meg újra ugyanabban bízva,
Kezedbe óvó kezét nyújtva:
Meghívó a legtitkosabb bálra,
Az Örökké Szerelmes Éjszakára,
Mely szívedben hagyja fénylő jelét,
S csábítja e világ szerelmesét.

Elcsendesedik a hűs, kacagó éj:
Hófehér lepel alá rejti titkát az ég.

Mukli Ágnes: Érted

A friss hó hófehéren
összecsillan könnyeimmel,
felhőkéből szótt gyöngyös fátyla
fagyhidegben fákon csillog.
Szakadt parton halál terem,
egybeolvad part a tóval
visszajáró hajnalokban.
Mebékélt a világ bennem,
fák az éggel, part a vízzel,
égszínkék fehér színnel,
didergés magas lázzal,
roncs életem a halállal.
Éjszakákon szövöm fátylam
feketéllő sötét éjből,
új ruhához illik selyme,
feketével kihímezve.
Oly sejtelmes a világ nekem,
hold felettem csillagfényben,
földön járva hóban léptem,
télen nyárban, nyáron télben,
tavasz-fényben érted éltem.

**Hanyecz István (shf): Hófödte világ
(Haikucskor)**

Megdermedt világ
néma csend honol tájon
havas tájkép

álomba merült
hófödte kopár fákon
hideg szél süvít

fagyos árnyékok
jeges folyón tükörkép
rideg képzetek

szép téli tájban
patakocska csordogál
befagyni készül

kis patakparton
fagyott barna fűszálak
árván vacognak

gyönyörű tájkép
elvarázsolt havas tél
csillog a szűz hó

befagyott patak
kopasz árnyékok jeges
árny táncot roznak

Lektorálta: Koncz-Kovács Anna

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
